

Kemény István
KOMMUNIKÁCIÓ

Érzékenyen az érzékenyeknek,
Eltompulva az eltompultaknak,
Magyarul a magyaroknak,
Németül a németeknek,

Meghatottan a meghatottaknak,
Ironikusan az ironikusoknak,
Felkészülten a felkészülteknek,
Ugyanazt mindig ugyanazoknak.

Érthetően az értőknek,
Érthetetlenül az értetleneknek,
Amnéziásan az amnéziásoknak,
Angolul az embereknek.

Betegségről a betegeknek,
Halálról a halandóknak,
Reményről a reménykedőknek,
Ugyanazt mindig ugyanazoknak.

Elhagyott családjaikról, kicsi gyermekeikről
az apokalipszis négy lovasának,
Ugyanazt mindig ugyanazoknak,
Mintha ki se nyitnád a szádat.

AZ ÚJ PORSZÍVÓ

Két napja áll és fekszik is, egyszerre, tudod,
ahogy a porszívók szoktak, a konyhapadlón,
a dobozából már kicsomagolva,
össze is rakva, üzemképesen, de még
használatlanul, mint egy kamasz.

Most kijön hozzá egy kutya, megáll előtte,
nézi. Sajnálja. Hull a szőre. Kijön egy ember is,
megáll mellettük. Sajnálja őket. Kávét tesz fel,
közben zaccot szór a földre, és már nem söpri föl.
Bemegy a szobába, nyomában a kutya.

Két napja áll és fekszik a konyhapadlón
türelmesen: kicsi zarándoktemplom,
késre váró áldozati állat, Isten üres báránya,
az új porszívó, egyetlen kávézással
az első takarítás előtt.

Szennyeződünk (vegyes technika, 1978)